

САДРЖАЈ

Краљевство Хазара (Јевреја) прориче се у Талмуду!	7
Сведочење Достојевског	10
Pro i contra	13
Status in statu. Четрдесет векова постојања	18
Живело братство!	24
Да ли поред Хазара постоје и други лажни Јевреји?	27
Занемаривање зла у историји	29
Древни записи као извори историје	28
Демони међу људима	30
Предање о Ханану и његовом злу	33
Неврод и Вавилон	37
Борба Симових и Хамових потомака	39
Благородни Сим	42
Зли Ханан	42
Бог кажњава Хананце	44
Ново име за Хананце: Феничани	45
Сексуални култови Феничана	46
Римљани разарају феничанске колоније	50
И Симови потомци се шире	52
Семити и њихови имитатори	54
Семитизам - антисемитизам	62
Семитизам је мржња према другим религијама	62
Зашто су хришћани предмет презира?	64
Чивутски жиг	68
Неки разлози за протеривање	69
Јеврејско питање	72
Пророчанство је испуњено	75
Историја Јевреја, по Јаши Томићу	77
Зашто Јевреји и Хазари мрзе Србе	82
Узроци србофобије	88
Русофобија	90
Србофобија - огранак русофобије	93
Антивизантизам као законито чедо антисемитизма	95
Историјском истином против неистине	97
Преци НАТО агресора о Србима	100
Хвала и непријатељима кад говоре истину	101

Језик и писмо значе темељ културе и непобитни доказ интелигенције једног народа	103
Антисемитизам - баук Европе	106
Која је мржња старија?	107
Хазар Ротшилд уцењује папу	109
Пољски случај	110
Француски модел	111
Италијански систем	113
На крају, Срби су криви за све!	117
Мрзе нас и у 19 веку	118
Талмуд - тајна успеха	123
Ко су Срби?	127
Српски гени најстарији	128
Корисне злоупотребе	130
Кромањонци у Србији	131
Од лека до апокалипсе	132
Пожаревљани из праисторије	133
Дунав написао историју	134
Метод - расрбљивање	132
Како су настали народи	137
Русија, Рурик...	138
Српски греси према "Јеврејима"	144
Други српски устанак и прва владавина кнеза Милоша	148
Зашто Јевреји воле Милоша?	150
Уставобранитељи	157
Оптужбе за "ригуална убиства"	159
Убоги Јевреји	162
Кримски рат и Париски трактат	165
Указ Кнеза Милоша	170
После смрти кнеза Милоша	171
Да ли "јеврејство" ствара отпор	175
Бомбардовање Београда 1862. године	176
После повратка избеглица	182
Лајонел Ротшилд ступа на сцену	191
Од Берлинског конгреса до устава 1888. године:	194
Зашто Јевреји мрзе Русе	197
Семитизам рађа анти-семитизам	198
Јевреји (Ашкенази) у Угарској и Срему у 18. и 19. веку	203
Јевреји (Хазари) у привреди Војводине	209

Господари манипулације	220
Правна држава - заклон за Јевреје	226
Како се пише лажна оптужница?	232
КАБАЛА	240
Кабала - магија којом се влада политичарима	240
Књига свете магије	243
Скидање чини	245
Реч моћи - Шемамфорас	246
Магија у политици	255
Невидљивост хазарског империјализма	261
Метод обмане	265
Б'наи Б'рит - тајно име за светску партију	269
Глобални Б'наи Б'рит	271
Хијерархија завереника	274
"11. Септембар" је био и 1941.	278
Рат је мир	280
Апокалипса данас	305
Хазарска диктатура у Британији	342
Велика Британиј	343
Француска - жртвени јарац?	356
Аустрија поново маршира	367
Мађарска	372
Хегемонија у 21.веку	378
Израел као војна база циониста	378
Прикривени финансијски рат	379
Тајни план Мосада: Србија - нови Израел	380
Објашњење наших стручњака	381
Бег у Европу	382
Србија - последње уточиште	383
Финансијска окупација Србије	385
Француски Ротшилди	398
Агенти од утицаја	390
Сорошева мрежа у Србији	391
Политичка аквизиција Ротшилда	394
Какви су интереси Ротшилда на Космету и у Војводини?	394
Инвестициони фондови	397
Краљевски наступ	398
Ротшилди у Црној Гори, Републици Српској, Федерацији БиХ, Хрватској и Македонији	399

Црна Гора, terra Rothschildiana	399
Република Српска	401
Федерација Б и Х	402
Хрватска	402
Македонија	403
Инвестирање Израела у привреду Р. Србије	404
Вирус стиже у Србију	406
Агенти од утицаја имају своје јаничаре	408
Група јавних личности: Проглас грађанима Србије	409
Да ли су криви Немци или Хазари?	412
Стварно стање у Европској Унији и Немачкој	412
Окупација Немачке	412
Тајна власт Хазара у Немачкој	421
Брисање шифре Србима	426
Политичари србофоби	427
Српски антисрбизам	428
Цркве	430
Уништавање војске - први корак ка уништавању "српске шифре"	432
Срби су одабрана жртва	433
Шта да се ради?	434
Жигосање Србије	436
"Хазарски Гестапо" подноси рапорт "Служби за надзор" о мучењу деце у Србији	436
Да ли је наш или њихов?	440
Енигма Борис Тадић	440
Писмо Бориса Тадића Јеврејима у Америци -	442
Александар Дугин: Велики прелом у српској политици	444
Шта ће бити са Србијом	449
Идентификатор Хазара	463

Брисање шифре Србима

Руси су главне мета за Хазаре жељне ресурса ове највеће земље! Нафта, гас и вода су њихов циљ!

Смрт Русији - живело Краљевство Хазара!

То је опсесија свих чланова "Синова Завета" или "Б'наи Б'рита"... Њих 12000 одабраних, лукавих Хазара дисциплиновано извршавају задатке "Комитета 300", а они све раде по замисли Савета 33, Савета 13 и наравно "Ројал Трибунала"!

Русија мора умрети, да би се реинкарнирала Хазарија, али и светско царство Хазара!

Но, да би се дошо до Русије - мора се окупирати Србија и Срби на целом Балкану... Мора се избрисати "србска шифра" - непокорности!

За окупацију Срба предвиђено је 500.000 НАТО - војника... Опасност вреба од гериле, зато треба наш народ **убити у потаји!**

Како то раде "пријатељи" Американаца - за рачун Хазара? Ево одговора!

Генерал потпуковник Милан Симић у "Огледалу" пише:

"Последњих двадесетак година извршен је страховит притисак на српски народ, претварајући се постепено од политичког у радикални облик ратовања, укључујући и оружану агресију. Најчешће јавно помињани разлози за то су потреба обезбеђивања људских права, слободе и демократије који су наводно били угоржени посткомунистичком тоталитарном влашћу, и успостављање праведног мира, јер су сукоби у бившој Југославији прерасли у крвави рат. Међутим, ако се власт, њен карактер, организација, вршење и време трајања, одређују вољом грађана и ако то није поштовано, поставља се питање зашто су притисци вршени фронтално и зашто је најружнијом реториком проблематизован читав српски народ?"

Погледајмо како Запад шири верску и националну мржњу, све китећи себе атрибутима доброте:

"Срби су народ без закона и вере. То је народ разбојник и терориста." "Србе треба бацити на колена." "Срби нису нарочито паметни." "Српска се деца неће више смејати." "Србе треба

зауставити, одмах и заувек. " "Срби су злочиначки дупеглавци." "Нека се Срби подаве у сопственом смраду." "Водићемо против Срба рат - дипломатски, економски, политички, пропагандни и психолошки." "Рат против Срба није више само војни сукоб. То је битка између добра и зла, између цивилизације и варварства." "Требало би да бомбардујете Србе." "Понудили смо споразум да бисмо могли да бомбардујемо Србе, који ће одбити да такав текст потпишу." "Што се Срба тиче, то је данас један болестан народ." "Срби спроводе терор и силују албанску децу." "Што се жешће Срби буду борили, брже ће бити готово."¹

Ово је само мали део оцена, квалификација и порука председника држава и влада, римокатоличког поглавара, најзначајнијих министара и војних команданата, које су јавно саопштили током претходног периода, уочи најрадикалнијих облика притисака на српски народ. Оне свакако нису одговор на постављено питање, већ чињенице које потврђују оправданост његовог постављања.

Политичари србофоби

С обзиром да говори државника таквог калибра, посебно поруке из њих, чији су примери наведени, нису тренутне импровизације поводом конкретног догађаја, нити личе на емотивне реакције, већ су резултат припрема тимова стручњака, како би се речју најавила политичка намера, онда се са правом може говорити о антисрбизму, као дефинисаној политичкој и идеолошкој платформи, коју наведеним и сличним порукама, уз добру медијску кампању, треба учинити прихватљивом за јавност, односно масу. Ако су Срби неверници, разбојници, терористи, варвари, болесници, а у новије време и злочинци, нацисти склони геноциду, онда су они отелотворење зла у библијском значењу те речи, због чега су дозвољена и оправдана сва средства како би се оно елиминисало.

Дакле, ако је антисемитизам као идеологија био карактеристичан за деветнаести и већи део двадесетог века, онда је то крајем прошлог и почетком овог века постао антисрбизам. Међутим, пошто сличних квалификација о јеврејском народу није било чак ни у време непосредних припрема за њихово физичко уништење, српски народ има озбиљне разлоге за

забринутост поводом своје будућности. На основу анализе свих порука могло би се закључити да више није реч о националним интересима појединачно, већ о биолошком опстанку.

Приговори да је антисрбизам резултат теорије завере и погрешне интерпретације његове суштинске усмерености против ауторитарне власти, показали су се бесмисленим управо после промене те власти, уз велико учешће снага које су формирале политички и идеолошки став о српском народу као злу. Наиме, ништа се битније није изменило сем метода анти-српског деловања. примера ради, градоначелник Лондона је, позивајући своје суграђане да не учествују у прогону муслимана после терористичког напада, реченицом: "Ми нисмо Срби", још једном окарактерисао српски народ као варварски, са јасном поруком према коме треба усмерити негативне емоције. У том циљу је усмерен и део информативног некролога Робину Куку, бившем британском министру спољних послова, где се каже да му је "највећи успех бомбардовање Србије и ослобађање Косова".

Српски антисрбизам

Свакако да је највеће изненађење "српски антисрбизам", не као карактеристична појава подаништва и удвориштва, већ као снажна организација која "признавањем" оболелости српског народа од зла, покушава да да легитимитет антисрбизму као идеологији и њеним циљевима. *Недавно је једна официјелна српска њеинаесходневна новина "ириив сихије, сираха, мржње и насиља" назвала српски народ болесним делом човечансва јер су "грађани Србије на крају иуша сиканоџ од лажи, обмана, иљачки, убисава, злочина и злочинаца", а као иоследица шоџ иуша су "инфаншилне душе", "девасирана меншална маирица Срба", "меншална усаваноси", "завореноси за иашње дружих, ирихвашање суживоша са зликовцима и разбојницима које део ситановништва велича као хероје, одсуство иише да се суиришаве иримивизму, насиљу и безумљу, иише је духовно сшање садашњих Срба". Завршна реченица из шекша "несхвашање моралних и еиичких иравила која уни-*

верзално ѿвезују човечансѿво осѿавиће нас као и до сада на марѿинама цивилизације", суѿерше монсѿруозни закључак да Срби нису свесна друшѿвена бића, шѿо је иденѿично сѿаву енѿлескоѿ лорда Јусѿикова¹, да је срѿски народ на вредносној скали исѿод живошѿињскоѿ чоѿора.

У корпусу српског антисрбизма најорганизованији и најгласнији су бивши чланови партије², погрешни читачи комунистичке литературе, који су интернационализам заменили глобализмом, сматрајући да је комунистичка идеја у суштини анационална. при том прећуткују да су многе етничке групе за време комунистичке владавине доживеле националну афирмацију, као што су Словенци и Хрвати³ на Балкану, или вештачки створене нације од делова српског народа као што су македонска, црногорска и бошњачка. Због моћи које им обезбеђује учешће у власти и контрола економских потенцијала, институција и медија, они би требало да буду капои српског народа када дође време реализације антисрбизма као идеологије.

Код оваквог стицања ствари, најбитнија је, барем за српски народ, спознаја узрока антисрбизма као идеологије јер се, на основу тога, могу предузети мере ради спречавања последица за које се чека повод. Антисемитизам и антисрбизам су као идеологије упоредиве али узроци њиховог настајања нису. Због тога је сваки покушај, па макар и не био довољно убедљив, корак према излазу пре затварања антисрпског идеолошког круга.

Данашњин комесари антисрбизма позивају српски народ да се одрекне своје прошлости, уз обавезно покајање, прихватање кривице и казне за њу. позиви нису промоција вредности новог светског поретка, већ претња без алтернативе у случају неприхватања. С обзиром да је српски народ један од најстаријих на европском простору (по још увек важећој историографији) подразумева се да би и трајање казне било еквивалентно времену трајања прошлости. поставља се питање није ли процена да српски отпор покоравању представља константу на коју време не утиче битно, разлог за предузимање радикалних мера, са антисрбизмом као почетком?

Да ли је вештачко стварање нових нација од делова српског националног корпуса покушај демитологизације порекла и јачање српског антисрбизма, због познате чињенице да психоло-

лошки осећај кривице изазива радикализам у потирању трагова?

Хоће ли пројектом стварања војвођанске нације, наравно од дела српског народа који живи на територији северне покрајине, бити крај поменуте демитологизације порекла и почетак нечега много страшнијег? Све указује на ово друго.

Цркве

Српски народ припада породици хришћанских православних народа. Међутим, оно што га чини апсолутно аутохтоним и самосвојним је Светосавље кога теоретичари називају специфичним православљем или православљем на српски начин. У историјском смислу, оно је било морални кодекс народу између две експанзионистичке политике, религије и културе на истом правцу супротних смерова. пре сваког озбиљног продора на исток или на запад, требало је решити проблем Срба и светосавља у њему. Због тога не чуди што су се две експанзионистичке и антагонистичке религије удружиле против светосавља, било да су у сукобу или у периоду примирја.

Ортодоксни исламисти су се одлучили за освајање српске територије са новцем и наталитетом као средствима и оружјем када је то год могуће.

Римокатоличанство се одлучило за разбијање Светосавља изнутра, у самом средишту, користећи чињеницу да су Хрвати¹ завршили насилну деправославизацију српске територије прогоном становништва.

С обзиром да политичкој олигархији у Македонији и Црној Гори требају самосталне православне цркве (пречишћене од Светосавља свакако) као упориште за идентификацију новостворених нација, римокатоличка црква здушно помаже македонску и црногорску православну цркву. Истовремено има благонаклон ставо према сектама и атеизму у српском националном корпусу, са убеђењем да су они анационални. Да је Светосавље као "православље на српски начин" један од главних разлога антисрбизма, доказују жестоки напади на Српску православну цркву са свих страна. Не чуди што се у нашој јавности све чешће као главна тема српског антисрбизма, користе "превентивне" оптужбама за клерикализацију друштва

и десекуларизацију државе, по већ увежбаној методологији "преузимања власти превентивним објављивањем изборне победе" без обзира на стварне резултате.

Због тога црквени великодостојници Српске православне Цркве себе ради, православља као вековног упоришта опстанка и цркве и народа и супростављање антисрбизму, морају да нађу јасне одговоре на многа питања. Зашто благосиљају богатство када је народ екстремно сиромашан? Зашто обезбеђују легитимност поступака колаборационистичке власти када су они у већини против интереса српског народа? Зашто се све чешће појављују као хашки позивари када су такве активности у супротности са светосавским закономправилима? Зашто су тако олако одустали од пројекта регулисања верске службе у војсци и оставили њене припаднике без икаквог ослонаца?

Нераскидиво везан за Светосавље је култ о изабраности или небеском народу. Он је, са косовском тачком остварења, био вертикала опстанка, правдољубивости, слободољубивости и отпора супротном¹. Иако је историјска и војна наука доказала рационалне разлоге страховитих сукоба српског народа са вишеструко јачим противницима од себе, то није битније утицало на свест о изабраности и мучеништву као последици отпора злу и мери вечитог опстанка.

Антисрбизам још увек није нашао решење за пресецање поменуте српске духовне вертикале, мада је применио познате стереотипе застрашивања и покоравања. С једне стране, убрзано се ради на отимању територије где су корени вертикале, а с друге стране, на сечењу њених изданака у култури, при чему је антисрбизам мера уметничког дара и успеха.

Уништавање војске - први корак ка уништавању "српске шифре"

Нови светски поредак непосредно се успоставља најгрубљим облицима примене оружане силе и по томе се не разликује од претходних тоталитарних империја, без обзира на причу о "успостављању слободе и демократије". Сигурно да је због тога један од главних разлога за појаву антисрбизма мит о "ратничким способностима Срба", а демитологизација његов

циљ. Историјске чињенице и свест српског народа о ратничким способностима су идентични. пошто су порази најбоље средство демитологизације, 1999. године је покренута агресија са планом да се "Срби поразе за неколико дана", што је имало упоришта у односу снага по свим параметрима. Међутим, захваљујући тромесечној одбрани војске и масовном отпору народа, култ о ратничким способностима је не само учвршћен, већ је постао синоном за отпор свих народа који су мета новог светског поретка или ће то тек бити. Фрустрација због неуспеха и стратешко кашњење у операцији продора у "срце Евроазије" је опасно психолошко стање које наводи на освету. Каква ће она бити велико је питање, с тим што је почетак веома успешан.

Наиме, колаборационистичка власт, као главна снага српског антисрбизма, под ригорозном контролом оружане силе новог поретка, је за неколико година организационо, материјално и морално у потпуности разорила војску као упориште култа о "ратничким способностим Срба". проблем антисрбизма, што се тиче демитологизације ратничких способности је у томе што за то још нису створени услови јер је српски народ у критичној ситуацији, а поредак не жели да је побољша јер би у том случају морао да одустане од освете. Замена митова стварањем нових, техником прорицања будућности, није успела. Мит о техничкој и људској супериорности фаланге новог светског поретка је доживео крах, па због тога ни стварање мита о "светлој будућности" војске када једног дана, под условом да се одрекне прошлости, буде део те фаланге, нема много присталица. Додуше, нешто више успеха има у стварању мита о европским и евроатланским вредностима, али то није довољно. Због тога треба очекивати још жешће притиске на војску, чак и ако је српски антисрбисти буду на миран начин потпуно уништили, јер се зна да је ратничка способност део историјског искуства и свести народа.

Срби су одабрана жртва

Потребна је жртва - то су Срби! Симић, српски официр пише:

"Познато је да је тоталитарним системима потребна жрт-

ва како би терор постао легитиман. Жртва је увек апсолутно невина и у крајњем немогућа да се у коначном одбрани од терора, а камо ли да угрози систем. Узрок настанка антисрбизма је избор српског народа за жртву, не само због немоћи да било кога угрози, већ због описаних карактеристика и значаја његовог геостратешког простора. подсећања ради, пре оружане агресије поред оптужби за варварство, тероризам, оболелост и дупеглавство, Срби су били оптужени и да угрожавају безбедност водеће земље новог светског поретка, а то значи и сам поредак. Геноцидност, антисемитизам и антијеврејство су само наставак негативне карактеризације жртве како, уколико дође час радикалног обрачуна са њом, не би требали додатни аргументи. Могуће је да је српски народ изабран за жртву и због неслоге. прича о неслози, као националној злој коби има упориште у историјским чењеницама, мада, искрено речено, и није било много прилика да се слога изграђује у миру као хармоничан друштвени однос. Отуда међу промотерима антисрбизма има и Срба који нису много значајни поретку, сем као потврђивачи кривице.